

Συνέντευξη με την πρεσβυτέρα Κατερίνα Penney (Catherine Penney) Interview with Presbytera Catherine Penney

Υπεύθυνη συνέντευξης: Angeline Boswell

2 Ιανουαρίου 2018

122 Johnson Street, Kingston, Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία «Κοίμηση της Θεοτόκου»

Interview with presbytera Catherine Penney

Interviewer: Angeline Boswell

2 January 2018

122 Johnson Street, Kingston, Greek Orthodox Church

Πως γνωρίσατε την ορθοδοξία και την ορθόδοξη εκκλησία;

Ο σύζυγος μου και εγώ κατηχηθήκαμε στην ορθόδοξη πίστη, δεν γεννηθήκαμε ορθόδοχοι. Δεν είχαμε καμία σχέση με την ελληνική παράδοση πριν. Όσο ήμασταν στο πανεπιστήμιο αναρωτιόμασταν αν υπάρχει Θεός. Έτσι καταλήξαμε να παρακολουθούμε ένα μάθημα φιλοσοφίας. Εκεί ήρθαμε σε επαφή με την φιλοσοφία του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη. Αυτό άλλαξε εντελώς την προσέγγιση που είχαμε για τα πράγματα γύρω μας. Αρχίσαμε να σκεφτόμαστε πιο βαθιά. Ήταν μεγάλη έμπνευση για μας. Αρχίσαμε να σκεφτόμαστε τι είναι καλό και τι κακό, τι είναι αγαθό, τι είναι ο Θεός κλπ. Κατόπιν ακολουθήσαμε τους νεοπλατωνικούς φιλοσόφους. Ο Augustine's Confessions ασπάστηκε τον χριστιανισμό και αυτό ήταν η αρχή για μας για να γνωρίσουμε την χριστιανική εκκλησία. Όλες οι σκέψεις που μας κατέκλυαν ήταν επηρεασμένες από την ελληνική σκέψη. Ως εκ τούτου αρχίσαμε να παρακολουθούμε αρχαία ελληνικά και ξεκινήσαμε μεταπτυχιακές σπουδές στην ελληνική φιλολογία. Δεν τελειώσαμε τις σπουδές γιατί θέσαμε ως προτεραιότητα την καλλιέργεια και τη γνωριμία μας με την ορθόδοξη πίστη. Όσο ήμασταν στο πανεπιστήμιο δεν γνωρίζαμε τίποτα για την ορθόδοξη πίστη. Ο καθηγητής μας, τον οποίο εμπιστευόμασταν, μας είπε ότι αυτή η πίστη είναι μόνο για τους Ρώσους και του Έλληνες. Και κάπως έτσι εγκαταλείψαμε το κομμάτι της ορθοδοξίας. Παρ'όλα αυτά χρόνια μετά, κάποια Χριστούγεννα, ο σύζυγος μου έψαχνε τυχαία στο internet και βρήκε στην αγγλική γλώσσα όλες τις λειτουργίες της ορθόδοξης εκκλησίας από την ιστοσελίδα της μητρόπολης του Τορόντο. Από το σημείο εκείνο αλλάξαν όλα. Βρήκαμε ότι στην πόλη που ζούσαμε (Saint John, New Brunswick) υπήρχε μια ορθόδοξη ελληνική εκκλησία.

How did you learn about Orthodoxy and the Orthodox Church?

My husband and I were converted into the Orthodox faith, we were not born Orthodox. We had nothing to do with the Greek tradition before. While we were at university, we were wondering if there was a god. So we ended up taking a philosophy class. There we came into contact with the philosophy of Plato and Aristotle. This completely changed the approach we had for the things around us. We began to think more deeply. It was great inspiration for us. We began to think about what is good and what is bad, what is God, etc. Then we followed the Neo-Platonic philosophers. Augustine's Confessions embraced Christianity and that was the beginning for us to get to know the Christian church. All the philosophies that flooded us were influenced by Greek thought. Therefore, we began to study ancient Greek and began postgraduate studies in Greek literature. We did not finish studies because we prioritized our acquaintance with the Orthodox faith, and while we were at university, we did not get a chance to know anything about the orthodox faith. Our professor, whom we trusted, told us that the beliefs we were following were only found in the Russian and the Greek orthodoxy. And somehow we (other denominations) abandoned that part of the orthodoxy. However, after some years, at one Christmas, my husband was searching on the internet randomly and found all the functions of the Orthodox Church in English from the Toronto metropolis website. From that point everything changed. We found that in the town we lived (Saint John, New Brunswick) there was an orthodox Greek church.

Πότε γνωριστήκατε με τον σύζυγό σας;

Με τον σύζυγο μου γνωριστήκαμε στο λύκειο και έκτοτε προσπαθήσαμε μαζί να ανακαλύψουμε την αλήθεια και τον Θεό.

When did you meet your husband?

We met in high school and since then we have tried together to discover the truth and God.

Είχατε την ίδια επιθυμία να σπουδάσετε φιλοσοφία;

Ναι, με τον σύζυγο μου επιθυμούσαμε τα ίδια πράγματα. Μέσω του μαθήματος φιλοσοφίας ξεκινήσαμε να προσευχόμαστε ως αγγλικανοί γιατί ήταν ότι κοντινότερο είχαμε από άποψη θρησκείας. Ο καθηγητής μας, μας προέτρεπε να διαβάζουμε τους Πατέρες της εκκλησίας και εκεί βρήκαμε ότι η αγγλικανική εκκλησία απέκλειε πολύ από αυτό που έλεγαν οι Πατέρες της εκκλησίας. Αναρωτιόμασταν συνεχώς για όλες αυτές τις αλλαγές αλλά ποτέ δεν παίρναμε απαντήσεις που να μας καλύπτουν από τον καθηγητή μας. Η ορθοδοξία απαντούσε στα πάντα. Μια γεμάτη παράδοση. Και είναι για την ακρίβεια μια ζώσα παράδοση.

Did you two have the same desire to study philosophy?

Yes, we wanted the same things. Through the philosophy course we began to pray as Anglicans because it was the closest we had in terms of religion. Our professor urged us to read the Fathers of the church, and there we found that the Anglican church excluded much of what the Church Fathers were saying. We were constantly wondering about all these changes, but we never got enough answers.. Orthodoxy responded to everything. It is a full tradition, and it's a living tradition.

Αφότου βρήκατε αυτήν την εκκλησία στο New Brunswick, αρχίσατε να είστε ενεργά μέλη της;

Έτσι αποφασίσαμε να πάμε έναν χρόνο μακριά. Για ένα χρόνο ήμασταν στο Dalhousie University στο Halifax όπου παρακολουθούσαμε κλασικές μεταπτυχιακές σπουδές, και μετά χρειαζόμασταν έναν χρόνο να γίνουμε πλήρως Ορθόδοξοι και να προσηλωθούμε σε αυτό χωρίς περαιτέρω σπουδές στην Κλασική φιλολογία. Δεν υπάρχει τίποτα κακό αυτές τις σπουδές, απλά σε αυτή τη φάση της ζωής μας ένιωθα ότι έπρεπε να κάνουμε ένα βήμα πίσω. Ήταν μια προσωπική εντύπωση. Έπειτα επιστρέψαμε στο New Brunswick όπου ζούσαν οι γονείς μας και εκκλησιαζόμασταν στην ορθόδοξη εκκλησία. Οι άνθρωποι μας υποδέχτηκαν θερμά, αν και κάποιιοι κυρίως ηλικιωμένοι αναρωτιόντουσαν τι ακριβώς κάναμε στην εκκλησία. Εκεί γνωρίσαμε μια Ελληνίδα καθηγήτρια που μόλις είχε μετακομίσει στο New Brunswick για να διδάξει κλασικές σπουδές. Αυτή μας προσκάλεσε στο σπίτι της και μας ενημέρωσε για την ύπαρξη ενός μοναστηριού και μας προέτρεψε να το επισκεφτούμε. Το μοναστήρι αυτό ήταν στην Αριζόνα, αλλά εμείς δεν είχαμε χρήματα για να το επισκεφτούμε. Συνεχίσαμε να καλλιεργούμε και σε κάποια φάση επισκεφτήκαμε το μοναστήρι. Αυτή η επίσκεψη μας άλλαξε τη ζωή. Μέσα στην έρημο ήταν ένα θαύμα όλο το μοναστήρι. Εκεί γνωριστήκαμε με τους μοναχούς και με ανθρώπους που αγαπούσαν την ορθοδοξία.

After you found this church in New Brunswick, did you start to be an active member of it?

For a year we were at Dalhousie University in Halifax where we were attending classical postgraduate studies, and then we needed a year to become fully Orthodox and to engage in it without further studies in Classical Literature. There is nothing wrong with these studies, just at this stage of our lives we felt we had to take a step back. It was a personal decision. Then we returned to New Brunswick where our parents lived and we went to the orthodox church. The people welcomed us warmly, although some elderly people in particular were wondering what we were doing at the church. There we met a Greek professor who had just moved to New Brunswick to teach classical studies. She invited us to her house and informed us of the existence of a monastery and urged us to visit it. This monastery was in Arizona, but we did not have the money to visit it. We continued to save money and at some point we visited the monastery. This visit changed our life. There we met monks and people who loved orthodoxy.

Και πότε αποφάσισε ο σύζυγός σας να γίνει ιερέας και εσείς πρεσβυτέρα;

Ο σύζυγός μου ήθελε πάντα να γίνει ιερέας. Ακόμα και νεότερος όπου μεγάλωνε ως καθολικός, ήθελε πάντα να γίνει ιερέας (when he was young, very young). Το ίδιο συνέβη και όταν ασπαστήκαμε τον Αγγλικανισμό. Όταν γνωρίσαμε την ορθοδοξία νιώσαμε ότι δεν γνωρίζαμε τίποτα απολύτως και έτσι στην αρχή το μόνο που επιθυμούσαμε ήταν να γνωρίσουμε όσο μπορούσαμε περισσότερο την ορθοδοξία. Βαπτιστήκαμε και έπειτα κατευθυνθήκαμε στην Ελλάδα για σπουδές και κυρίως για να γνωρίσουμε την ορθοδοξία. Είχαμε αρκετά χρέη για τις πανεπιστημιακές μας σπουδές. Έτσι αποφασίσαμε για ένα χρόνο να δουλέψουμε στην Κορέα διδάσκοντας αγγλικά προκειμένου να πληρώσουμε τα χρέη μας. Εκεί επισκεφτήκαμε την ορθόδοξη εκκλησία και λειτουργηθήκαμε σε Κορεάτικη εκκλησία. Αφότου τελειώσαμε την εργασία μας εκεί, μετακομίσαμε στην Ελλάδα. Η οικογένεια του συζύγου μου επίσης βαπτίστηκε. Και αυτοί αναζητούσαν την αλήθεια και έψαχναν απαντήσεις. Ο κουνιάδος μου ήταν λίγο δύσπιστος στην ιδέα της ορθοδοξίας αλλά όσο ήμασταν στην Κορέα αποφάσισε να γίνει κατηχούμενος. Μετά το τέλος της εργασίας μας καταλήξαμε όλοι μαζί στην Ελλάδα. Οι άνθρωποι που γνωρίζαμε είχαν κάποιες γνωριμίες στην Ελλάδα και έτσι μας βοήθησαν να εγκατασταθούμε.

And when did your husband decide to become a priest and you presbytera?

My husband always wanted to become a priest. Even younger, growing up as a Catholic, he always wanted to become a priest (when he was young, very young). The same thing happened when we took up Anglicanism. When we got to know Orthodoxy, we felt we did not know anything at all, and so at the beginning, all we wanted was to get to know Orthodoxy as much as we could. We were baptized and then headed for Greece to study and, above all, to get to know orthodoxy. We had enough debts from our university studies. So we decided for a year to work in Korea teaching English to pay off our debts. There we visited the orthodox church and we operated in a Korean church. After we finished our work there, we moved to Greece. My husband's family was also baptized. And they were looking for the truth and for answers. My brother-in-law was a bit skeptical about the idea of orthodoxy, but when we were in Korea, he decided to become a clergyman. After the end of our work we all came together in Greece. The people we knew had some acquaintances in Greece and so they helped us to settle down.

Πήγατε στη Θεσσαλονίκη για να μάθετε ελληνικά;

Ναι. Θέλαμε να μάθουμε ελληνικά και να ζήσουμε σε ένα περιβάλλον απόλυτα ορθόδοξο. Για αυτό πήγαμε στη Θεσσαλονίκη. Τον πρώτο χρόνο παρακολουθήσαμε μαθήματα στην ελληνική γλώσσα. Έπειτα εξεταστήκαμε στην ελληνική γλώσσα και αφότου επιτύχαμε βρήκαμε επιβλέποντα στο τμήμα της Θεολογίας. Ο καθηγητής μας ήταν ένας υπέροχος ακαδημαϊκός με ισχυρή ακαδημαϊκή γνώση και με πολλά προσωπικά βιώματα. Όλο αυτό μας ενθουσίασε. Ήταν σαν να ζούμε την παράδοση της εκκλησίας. Ήταν ένας υπέροχος ομιλητής. Μετά από κάθε διάλεξή του όλοι τρέχαμε στο γραφείο του για να συνεχίσει να μας μιλάει. Του κάναμε ερωτήσεις και τον ακούγαμε να μιλάει. Ήταν τόσο ζωντανό.

Did you go to Thessaloniki to learn Greek?

Yes. We wanted to learn Greek and live in a completely orthodox setting. That's why we went to Thessaloniki. In the first year we attended Greek language classes. Then we took an exam in the Greek language and after we passed we found a supervisor in the department of Theology. Our professor was a wonderful academic with strong academic knowledge and many personal experiences. That's what we were all excited about. It was like living the tradition of the church. He was a wonderful speaker. After every lecture we all went to his office to continue talking to us. We asked him questions and we were listening to him. He was so alive: he could include personal stories/experiences into the lecture which made them come alive too.

Ποτέ δεν είχα ξανακούσει για την ζωντανή παράδοση. Μου ακούγεται πολύ ενδιαφέρον.

Στην Ελλάδα ζήσαμε την ζεστασιά των ανθρώπων από τα πιο απλά στα πιο σύνθετα. Οι άνθρωποι στην Ελλάδα ενδιαφέρονταν πολύ για την προσωπική μας ιστορία και εκπλήσσονταν που κάποιοι ξένοι ασπάζονταν την ορθοδοξία. Χρειάζονται και τα δυο. Ο ζήλος των ανθρώπων που κατηχήθηκαν χωρίς να έχουν γεννηθεί ορθόδοξοι μπορεί να εμπνεύσει περαιτέρω αναζήτηση. Και αντίστοιχα η σιγουριά και η ασφάλεια και το βάθος των ανθρώπων που γεννήθηκαν ορθόδοξοι είναι αναγκαία για εμάς που κατηχηθήκαμε στην ορθοδοξία.

I have never heard of the living tradition. It sounds very interesting to me.

In Greece we experienced the warmth of people. They were very interested in our personal history and were surprised that some foreigners were embracing orthodoxy. The zeal of people who are interested in orthodoxy without being born orthodox may inspire further exploration into orthodox people's own faith - since they are seeing people becoming interested in something they may have grown used to. Also, the newly orthodox people need the stability and maturity of the established orthodox communities. There is so much that they already have (a living tradition), that we have to work for to get when we are not born into it.

Είναι πολύ ενδιαφέρον αυτό που λέτε, γιατί όταν γεννιέσαι ορθόδοξος δεν το συνειδητοποιείς. Πρέπει να το δεις απ'έξω. Καταλήξατε σε αυτήν την διαπίστωση μετά την επίσκεψή σας στην Ελλάδα;

Ναι. Οπωσδήποτε βοήθησε η επίσκεψή μας στην Ελλάδα. Αλλά όλα είναι σχετικά. Έχει να κάνει με το πόσο κοντά είσαι στην Ελλάδα.

It is very interesting what you're saying, because when you are born an orthodox you do not realize how much you have absorbed it. You have to see it from the outside. Have you come to this conclusion after your visit to Greece?

Yes. Our visit to Greece certainly helped. But it is relative, because everything depends on how much you embrace the faith. Even then, though, I think a lot can be "ingrained in your soul", if you're exposed to it even a little bit. Another factor is that Orthodoxy is very tied to the Greek culture, so you get exposed to it.

Πότε ήρθατε πίσω στον Καναδά και πως καταλήξατε στο Kingston;

Ο σύζυγος μου αποφάσισε να κάνει διδακτορικές σπουδές στο πανεπιστήμιο Queen's. Ο καθηγητής του είναι Έλληνας, ορθόδοξος και αυτό ήταν ένας καλός δίαυλος παρόλο που ασχολούνται με το εκπαιδευτικό σύστημα. Όλοι θα περίμεναν να σπουδάξει Θεολογία αλλά ασχολείται με την συνεισφορά του αγίου Γρηγόριου Παλαμά στο εκπαιδευτικό σύστημα του Βυζαντίου. Συνδυάζει θεολογία και εκπαίδευση. Οπότε καταλήξαμε στο Kingston. Στην αρχή πηγαίναμε μια στην ελληνική εκκλησία του Kingston και μια στον άγιο Γρηγόριο Νύσσης της Ορθόδοξης Εκκλησίας Αμερικής (OCA). Ο σύζυγός μου διακονούσε ως δεύτερος ιερέας σε αυτές τις εκκλησίες. Το κάναμε αυτό για τρία χρόνια. Οι άνθρωποι στην ελληνική εκκλησία ήταν λίγο διστακτικοί στην αρχή. Νομίζω επειδή δεν ήξεραν ακριβώς την κατάστασή μας. Ο πατέρας Δημήτριος ήταν ο βασικός ιερέας οπότε το βάρος ήταν κυρίως εκεί. Την ίδια ώρα οι άνθρωποι ήταν πραγματικά απίστευτοι. Για παράδειγμα πολλοί άνθρωποι μας προσκαλούσαν σπίτι τους, μας μαγείρευαν και μας έφερναν πράγματα. Φέτος ο σύζυγός μου έγινε ο κύριος ιερέας της ελληνικής εκκλησίας και εργάζεται με μερική απασχόληση, καθώς κάνει το διδακτορικό του. Το έκανε κυρίως μετά παρακλήσεις του Δεσπότη. Αυτή η χρονιά είναι πολύ διαφορετική και για τους δυο μας γιατί οι ρόλοι μας πλέον είναι διακριτοί. Οι άνθρωποι είναι πολύ φιλικοί μαζί μας και γεμάτοι κατανόηση και είναι πάρα πολύ φιλόξενοι.

When did you come back to Canada and how did you end up in Kingston?

My husband decided to do doctoral studies at Queen's University. His professor is Greek Orthodox and this was a good theological channel even though they are involved in education studies. Everyone would expect for him to be studying theology but he wants to deal with the contribution of St. Gregory Palamas to the educational system of Byzantium. It combines theology and education. So we ended up in Kingston. At first we went to the Greek church of Kingston and to St. Gregory of Nyssa of the American Orthodox Church (OCA). My husband was serving as the second priest in these churches. We have done this for three years. The people in the Greek church were a little hesitant at first. I think they did not exactly know our situation. Father Dimitrios was the main priest, so the weight was mainly there. At the same time people were really incredible. For example, many people were inviting us home, cooking and bringing us stuff. This year my husband became the main priest of the Greek church and works part time as he finishes his doctorate. He did it mainly after the Bishop's request. This year is very different for both of us because our roles are now distinct. People are very friendly with us and full of understanding and are very hospitable.

Θα ήθελα να σε ρωτήσω με τι ασχολείσαι εσύ;

Νομίζαμε ότι θα μείνουμε στην Ελλάδα. Έτσι έγραψα σε δυο πανεπιστήμια του Καναδά (University of Victoria και Dalhousie) για σπουδές εξ αποστάσεως. Το πανεπιστήμιο της Victoria με δέχτηκε παρόλο που σε εκείνη την φάση νομίζαμε ότι θα σπουδάσω από την Ελλάδα. Έκαναν μια παραχώρηση. Ωστόσο, λόγω της οικονομικής κατάστασης στην Ελλάδα όμως αναγκαστήκαμε να φύγουμε λίγο νωρίτερα από ότι νομίζαμε. Έτσι ολοκλήρωσα τις προπτυχιακές σπουδές στην κοινωνική εργασία στο πανεπιστήμιο την Victoria και τώρα κάνω το μεταπτυχιακό μου στην κοινωνική εργασία εξ αποστάσεως στο πανεπιστήμιο του Waterloo. Έχω δύο ακόμα χρόνια σπουδών. Για να βρω δουλειά σε νοσοκομείο το οποίο είναι και αυτό που επιθυμώ πρέπει να έχω μεταπτυχιακές σπουδές. Θέλω να εργαστώ στον τομέα βοήθειας ανθρώπων με ψυχιατρικά προβλήματα. Εργάστηκα ως κοινωνική λειτουργός με επισκέψεις σε ανθρώπους που έχουν ψυχιατρικά προβλήματα έσω του Providence Care.

I would like to ask you what it is you do?

We thought we would stay in Greece. So I wrote to two universities in Canada (University of Victoria and Dalhousie) for distance learning. The University of Victoria accepted me although at that stage we thought I would study from Greece. They made a concession. However, due to the financial situation in Greece, we had to leave a little earlier than we thought. So I completed undergraduate studies in social work at Victoria University and now I'm doing my MSc in Remote Social Work at the University of Waterloo. I have two more years of study. In order to find a job in a hospital, which is what I want, I have to have postgraduate studies. I want to work in helping people with psychiatric problems. I worked as a social worker who visits people with psychiatric problems through Providence Care.

Πως και αποφάσισες ότι θέλεις να εργασθείς ως κοινωνική λειτουργός;

Το αποφάσισα κυρίως όταν ήμουν στην Ελλάδα. Η οικονομική κρίση είχε αρχίσει και βλέπαμε ανθρώπους σε πολύ κακή οικονομική κατάσταση. Πολλοί άνθρωποι και κυρίως ηλικιωμένοι είδαν μεγάλες περικοπές στις συντάξεις τους και σε σχετική συζήτηση με τον μπακάλη της γειτονιάς μας αποκάλυψε ότι έχει ένα καλάθι με τρόφιμα για να δίνει στους ανθρώπους. Μου φάνηκε τόσο όμορφο το να βοηθάει ο ένας τον άλλο. Επίσης, όσο ήμασταν στην Ελλάδα οι γονείς μας, μας επισκέφτηκαν. Ο πατριός μου έβλεπε όλους αυτούς τους νέους ανθρώπους να κάθονται όλη μέρα στις καφετέριες. Και του κακοφάνηκε που δεν δουλεύαν. Του φάνηκε ότι οι

νέοι Έλληνες είναι τεμπέληδες. Στην πραγματικότητα όμως δεν υπάρχουν καθόλου ευκαιρίες για εργασία. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι μορφωμένοι απόλυτα ικανοί άνθρωποι αλλά βρίσκουν μόνο περιστασιακές δουλειές. Και κάπως έτσι αυξήθηκαν κατά πολύ τα ποσοστά αυτοκτονίας. Ενώ όλοι οι υπόλοιποι βγαίνουν και κοινωνικοποιούνται το οποίο είναι πολύ θετικό, γιατί δεν απομονώνονται. Δεν είναι τεμπέληδες, το καλύτερο που μπορούν να κάνουν είναι να πηγαίνουν σε καφετέριες για να μην πέσουν σε κατάθλιψη. Και έτσι αποφάσισα να ασχοληθώ με τον εθελοντισμό και την προσφορά. Συμμετείχα στην κουζίνα της «Κοινωνίας Αγάπης». Υπήρχαν τεράστιες ουρές με ανθρώπους που περίμεναν για φαγητό είτε για να το φάνε εκεί είτε για να το πάρουν σπίτι. Και όλο αυτό ήταν οργανωμένο από την Εκκλησία. Κάποιες μέρες είχαμε παραπανίσια φρούτα και ρωτούσαμε τους ανθρώπους αν θέλουν κάποια και όλοι μας έλεγαν «ευχαριστούμε αυτά που μας δώσατε μας φτάνουν». Είναι απίστευτο ότι οι άνθρωποι που έρχονται σε αυτήν την κατάσταση έχουν τέτοια υπέροχη συμπεριφορά. Ήταν υπόχρεοι μόνο και μόνο με αυτά τα βασικά που τους παρείχαμε. Προσπάθησα να σκεφτώ κάτι πρακτικό για να βοηθήσω τους ανθρώπους γύρω μου υπό το πρίσμα της ορθοδοξίας. Έτσι αποφάσισα να γίνω κοινωνική λειτουργός. Υπάρχουν τόσα μέρη που οι άνθρωποι χρειάζονται βοήθεια. Και κάπως έτσι ξεκίνησα τις σπουδές μου σε αυτό το αντικείμενο. Είναι απίστευτο να βλέπεις πόσο δύσκολα περνάνε οι άνθρωποι.

How did you decide you want to work as a social worker?
I decided when I was in Greece. The financial crisis had begun and we saw people in a very poor financial situations. Many people, especially elderly people, saw large cuts in their pensions and a discussion with our neighborhood grocer revealed that they have a basket of food to give people. It seemed so beautiful to help each other. Also, while we were in Greece, our parents visited us. My stepmother saw all these young people sitting all day in the cafes. And he blamed them for not working. It seemed to him that the young Greeks were lazy. In reality, however, there are no job opportunities at all. Most of them are educated, perfectly capable people but only find casual jobs. And that's how suicide rates increased. While everyone else is coming out and socializing, which is very positive, why would they isolate themselves? They are not lazy, the best they can do is go to cafes in order not to fall into depression. And so I decided to volunteer. I participated in the kitchen of "Society of Love". There were huge queues with people waiting either to eat food there or to take it home. And all this was organized by the Church. Some days we had a lot of fruit and we asked people if they wanted some and all of them said, "Thank you for what you gave us." It is unbelievable that the people who come into this situation have such wonderful behavior. They were grateful for even these simple things we provided them. I tried to think of something practical to help the people around me from the point of view of orthodoxy. So I decided to become a social worker. There are so many places that people need help. And that's how I started my studies on this subject.

Είναι υπέροχη έμπνευση για όλους μας το ότι θέλεις να βοηθάς. Κάνεις επίσης μαθήματα αγιογραφίας;
Ναι. Όσο ήμασταν στην Ελλάδα πηγαίναμε στην εκκλησία της Αγίας Τριάδας. Εκεί είχαν έναν εικονογράφο από τη Σερβία ο οποίος μας έκανε μαθήματα αγιογραφίας 2-3 φορές την εβδομάδα χωρίς καμία χρέωση. Αυτό είναι το υπέροχο στην Ελλάδα. Οι άνθρωποι προσφέρουν τις υπηρεσίες τους δωρεάν στους γύρω τους. Συνήθως οι Έλληνες για να τους ευχαριστήσουν τους πηγαίνουν φαγητά και κέρασματα. Έχουμε ακόμα επαφή με αυτόν τον εικονογράφο (το όνομά του είναι Dragan Pantelis και είναι Σέρβος παντρεμένος με Ελληνίδα). Εδώ όλα κοστίζουν. Ενώ εκεί οι άνθρωποι απλά προσφέρουν. Επίσης έκανα μαθήματα βυζαντινής μουσικής στο μοναστήρι του Πανοράματος. Οι μοναχές μας δίδασκαν βυζαντινή μουσική δωρεάν. Είχαν διαφορετικά επίπεδα για όλους.

It is very inspirational that you want to help. Do you also do hagiography lessons?
Yes. While we were in Greece, we were going to the church of the Holy Trinity. There they had an iconographer from Serbia who gave us hagiography lessons 2-3 times a week without any charge. This is great in Greece. People offer their services for free to those around them. We still have contact with this iconographer (his name is Dragan Pantelis and is a Serbian married to a Greek). Here all the lessons cost money, while there people just offer it. I also took lessons of Byzantine music at the monastery of Panorama. Our nuns were teaching Byzantine music for free. They had different levels for everyone.

Η βυζαντινή μουσική είναι ένα εντελώς άλλο σύστημα
Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Είναι εντελώς διαφορετική γραφή. Η γυναίκα του προηγούμενου ψάλτη ήταν στην ίδια τάξη με εμένα στην βυζαντινή μουσική. Είναι απίστευτο το ότι από την βυζαντινή μουσική στο Πανόραμα ξαναβρεθήκαμε εδώ στο Kingston. Ζούσαμε μάλιστα σε κοντινές γειτονίες στην Θεσσαλονίκη. Οι συμπτώσεις είναι απίστευτες.

Byzantine music is a totally different system.

Yes this is true. It is completely different writing. The wife of the previous chant was in the same class as me in Byzantine music. It is unbelievable that we were both from Kingston and went to the same place to study Byzantine music in Panorama. We even lived in nearby neighborhoods in Thessaloniki. The coincidences are incredible.

Νομίζω ότι σε αυτό που καταλήγω για εσένα είναι ότι όταν εμπνέσαι από κάτι απλά το ακολουθείς

Ναι κάπως έτσι έγιναν τα πράγματα. Το να καταλήξουμε εδώ ήταν κυρίως επιθυμία. Δύσκολη να εκφραστεί. Είναι απίστευτο όλο αυτό.

I think that what I'm seeing about you is that when you are inspired by something you just follow.

Yes that's the way things are done. Coming here was mainly a desire. It's difficult to express. It is incredible, all this.

Ποιός είναι ο ρόλος της πρεσβυτέρας; Ποια είναι τα καθήκοντά της;

Η λέξη πρεσβυτέρα από μόνης της είναι το θηλυκό της λέξης πρέσβης (δηλαδή ιερέας). Η λέξη δεν έχει με τίποτα να κάνει με το τι αντικατοπτρίζει ο ρόλος. Μια πρεσβυτέρα πρέπει να είναι ολοκληρωτικά ενωμένη με τον σύζυγο της και με τον ρόλο του. Για κάθε πρεσβυτέρα τα πάντα εξαρτώνται από την προσωπικότητά της. Κάποια πρεσβυτέρα μπορεί να είναι δραστήρια κάνοντας κατηχητικό σχολείο κλπ, ενώ κάποια άλλη μπορεί να είναι ήσυχη με χαμηλότερο προφίλ. Πρέπει να είσαι ευέλικτος. Οι άνθρωποι πρέπει να σέβονται τον ρόλο της πρεσβυτέρας και να μην συγκρίνουν την μια με την άλλη γιατί όλες είναι διαφορετικές. Το ίδιο συμβαίνει και με τους ιερείς. Πρέπει να προσέχεις πως συμπεριφέρεσαι γιατί συνήθως οι άνθρωποι κρίνουν αυστηρά τους ιερείς και τις πρεσβυτέρες. Δεν πρέπει να σκανδαλίζουμε. Νομίζω πρέπει να είμαστε ταπεινοί και να ζούμε την πίστη μας.

What is the role of the presbytera? What are her tasks?

The word presbytery itself is the female of the word for priest. The word has nothing to do with what the role reflects. A presbytera must be totally united with her husband and his role. For every presbytera, everything depends on her personality. Some presbyteras can be active in a Sunday school, and others can be quiet with a lower profile. I have to be flexible. People have to respect the role of the presbytera and not compare each other because they are all different. The same happens with the priests. In these roles, you have to be careful that you behave a certain way (how you represent the faith) because people usually judge the priests and the presbyteras strictly. We shouldn't scandalize others. I think we have to be modest, humble and live our faith: presbyteras and priests are intended to be exemplary of their faith.

Είναι η πρώτη φορά που είσαι πρεσβυτέρα;

Γίνεσαι πρεσβυτέρα από την στιγμή που ο σύζυγός σου γίνεται ιερέας. Η ενορία αυτή είναι η πρώτη που αναλαμβάνουμε εξ'ολοκλήρου.

Is this the first time you are a presbytera?

You become a presbytera as soon as your spouse becomes a priest. It isn't bound by church location (if someone is currently working as a priest somewhere): he is always a priest after being ordained, and so one becomes a presbytera the moment they marry a priest. This parish is the first we have undertaken.

Έχεις κάποιους στόχους;

Είμαι ανοιχτή σε ότι δραστηριότητα υπάρξει, όπως είναι αυτό το Project. Θέλω να μιλάω με τους ανθρώπους. Θέλω να είμαι ένας άνθρωπος που οι γύρω του να νιώθουν άνετα. Επίσης θέλω να βοηθήσω τον ψάλτη μας κ. Μανώλη, ο οποίος είναι μεγάλος σε ηλικία. Ο άλλος μας ψάλτης που είναι από την Καβάλα μετακόμισε στο Τorόντο.

Do you have any goals?

I have many goals. I am open to many, such as the existence of this Project. I want to talk to people. I want to be someone who people are comfortable around. I want to be someone who helps others, and someone who is open and who people can speak to. I also want to help our chanter, Mr. Manolis, who is getting older. Right now, I help with the orthos. Our other chanter from Kavala moved to Toronto. So they chanters need a lot of help. My role is finding out what the needs are as they come, and responding to them how I can. So we will see where this leads!